

[Alfred Jørgensen.]

bliver mulighed for, hvor forholdene måtte tale derfor, at den enkelte dømtes forhold kan tages op med løsladelse for øje på et tidligere tidspunkt, end dette efter gældende lov kan finde sted, nemlig når fangens forhold ikke taler derimod og der er sikret ham passende arbejde. Netop det, at der gives den dømte en mulighed for ved god opførsel på et tidligere tidspunkt at vende tilbage til normale forhold, tillægger jeg stor pædagogisk værdi; at dette samtidig betyder en besparelse i de store udgifter til fængselsvæsenet, kan man kun notere med tilfredshed. Også hvor det drejer sig om prøveløsladelse fra ungdomsfængsel, arbejds- hus eller sikkerhedsforvaring, finder jeg de foreslåede lempelser rimelige.

Bestemmelsen i § 6 om ophævelsen af borgerlig straffelovs § 289 kan jeg i og for sig også give min tilslutning udfra den opfattelse, at tilsynet med de løsladte bør være af en så diskret art, at deres fortid ikke vil stå som en varig hindring for resocialisering; men jeg synes på den anden side, at erfaringen har belært os om, at der kan være en fare for, at de hjem, der åbner sig for tidligere straffede — det gælder især de psykopatisk belastede forbrydere, voldsforbrydere og sædelighedsforbrydere — ikke bliver underrettet om de særlige forhold, der foreligger. Jeg henstiller til det kommende udvalg at have opmærksomheden henvendt på dette forhold.

Jeg skal på mit partis vegne tilsige en velvillig holdning overfor lovforslaget.

Gottschalek-Hansen: Indenfor visse juridiske kredse såvel som i hele den moderne kriminologi synes der at herske en tendens, der målbevidst tilstræber at gøre begrebet straf illusorisk. Det er en højst beklagelig, og jeg tror også skæbnesvanger udvikling, der efter min og manges mening kun kan bidrage til at svække tilliden til retssikkerheden i vort land. Det er meget godt med al den humanisme, psykologi og medmenneskelighed, der koncentrerer sig om fangen og hans problemer, og jeg kan kun glæde mig, hver gang det lykkes at skabe en nyttig og dygtig medborger af en tidligere afsporet lovbruder. Men mon ikke man overvurderer disse resocialiseringsforsøg? Skyder man ikke langt over målet i denne ensidige, misfor-

ståede humanisme, der søger at føre forbryderen ud i friheden, længe før han har afsonet den ham idømte straf? Glemmer man i alt dette ikke hensynet til samfundet? Der er jo en anden part end forbryderen, og jeg tænker her i ganske særlig grad på berigelsesforbrydere og sædelighedsforbrydere: der er også et hensyn til forbryderens offer og offerets pårørende. Samfundet kan ikke være tjent med — hvad vi gang på gang oplever — at denne kategori af lovovertrædere får lejlighed til at begå nye forbrydelser på et tidspunkt, da de i virkeligheden skulle afsone en tidligere idømt straf, for hvilken de enten er blevet prøveløsladt eller betinget benådet.

Straffen er ikke et udtryk for en primitiv elementær hævnfølelse eller middelalderlig gengældelsesaktion, men den er for det første en borgen for, at lovovertræderen ikke får mulighed for at begå nye forbrydelser, så længe han er spærret inde. For det andet virker den som en advarsel: der statueres et eksempel; selv jurister erkender, at forbrydere frygter for dom, men en dom, der ikke effektueres, har ingen afskrækkende betydning og kan derfor ikke tjene som advarsel for ubefæstede sjæle. For det tredje giver straffen mulighed for pædagogisk påvirkning og arbejdsstræning. I bemærkningerne til lovforslaget hedder det således:

„Den pædagogiske påvirkning og arbejdsstræning, som er fangebehandlings vigtigste mål, vil ofte kun kunne opnås ved et fængselsophold på 8—10 måneder.“
Når det er tilfældet, og det må det vel være, når det står i bemærkningerne, så fatter jeg ikke, at man prøver på at lempe de gældende regler, således som det er tilfældet i det foreliggende lovforslag. Endelig for det fjerde er straffen også — det vil jeg gerne understrege, for det er man ligesom bange for at sige klart og tydeligt — samfundets misbilligelse af en begået lovløshed.
Den foreslåede ændring vedrørende prøveløsladelse, der ganske vist kun omtales som en undtagelsesparagraf, vil, såfremt ændringen vedtages, ganske givet udvirke, at antallet af prøveløsladelser forøges til en endog betydelig størrelsesorden. Hvis det ikke er meningen, vil det være fuldstændig meningsløst og uden fornuft at søge lovforslaget gennemført.